

Deklica zmaga dvanajst roparjev.

ila je gostilna blizu Ljubljane in v njej natakari-
karica mlada Nežika. V to gostilno je prihajalo
dvanajst studentov. Pravili so natakarici, da ima-
jo grad v Udnem borštu, da so zelo bogati in da
si bo izbrala lahko lep dar, če jih pride obiskat.
Samo pove naj, kdaj pride, da napravijo gostijo.

Dolgo so vabili študentje to Nežiko, pa je
niso privabili. Nekoč sta šla pa gospodar in go-
spodinja te gostilne v Ljubljano. Nežika je tisti
dan zaprla hišo in se res napotila v Udni boršt.
S seboj je vzela pečena piščeta in šartelj.

Nežika je prišla do gozda in gledala na
znamenja v smrekah. Po njih je našla stezo in
grad. Ko je hotela skozi velika grajska vrata, sta
psa in bila bi jo raztrgala, da jima ni vrgla
piščancev v žrelo. Tako jima je ušla in zaprla za seboj vrata. Klicala je
potem po hodniku pa ni bilo žive duše. Poskusila je in odprla vrata na hod-
niku in obstala: velika soba pred njo je bila polna obleke, kožuhov, kap, avb,
bal sukna in platna. Odprla je drugo sobo in videla po stenah in mizah
polno orožja. Puške in pištole, tuli in meči, sablje in čekane — vsega je bilo
polno po kotih in stenah. Nežika je odprla še tretja vrata in se zavzela:
v koških po mizah so bili uhani in sklepanci, prstani in vseh vrst verižice,
prstani, zaponke in zapestnice, posode in peharji — vse zlato in srebrno,
vse v svetlih kamenčkih. Zdaj je Nežika videla in verjela, da si bo tu res
lahko izbrala lep dar in kar ugibala je, za kaj bi prosila — pa se je spom-
nila, da je še več vrat. Odprla je četrta vrata in zastala... Nič se ne
ustrašite, otroci, če vam povem, kaj je Nežika tu videla. Tu je bila kuhinja,
toda namesto loncev je ležalo na ognjišču par krvavih glav, sredi kuhinje
je pa stal čok s krvavo sekuro, po tleh je bilo pa vse krvavo in pod klopjo
ob steni je ležal mrlič... Nežika je bila vsa trda od strahu. Zbežala bi bila,
pa ni mogla... Naenkrat je zaslišala hojo in govorjenje in jok... Stisnila
se je pod klop in se skrila za mrličem. Komaj pa se je skrila, že je prišlo
noter dvanajst študentov in privlečejo lepo gospo, ki se je vsa bleščala v
zlatu, in za njo še gospoda in otrok. Gospa je morala položiti roko na čok,
pa ji je odsekal prvi študent-ropar prste. Mezinec s prstanom je padel prav
pred Nežiko. Nato je odsekal gospe glavo, slekel gospoda, pa umoril tudi
njega in otroka. Potem je rekel glavar:

»Tako bomo naredili tudi z Nežiko, ošabnico, kadar pride k nam! Bo
že videla, kaj se pravi hoditi k roparjem v vas. Jutri pospravite tukaj:
obleke v oblačilnice, zlato v draguljarnico! Kmalu odpeljemo vse na sejem
v Zagreb. Potem boste počistili v kuhinji, da ne spozna Nežika, ko pride,
pri kom da je. Nocoj bomo pa še izpraznili sodčke pri Nežkinem gospodarju.
Šla sta gospodar in gospodinja v Ljubljano in se ne bosta vrnila dva dni.
Zdaj pa brž kosilo in potem bomo malo spaspali!«

Roparji so šli ven, a Nežika je čakala v strahu ob mrliču. Roparji so
začeli peti in trkatj s kozarci in potem so zaspali. Nežika je pa odprla okno,
opazila, da je na drugi strani gradu in da segajo veje velike smreke do
okna. Izročila se je Bogu, se pognala na smreko, splezala dol, se ozrla po

solncu in srečno našla pot iz gozda na cesto in potem domov. Skrbno je doma zapahnila vsa vrata in okna in čakala s sekiro pri vratih.

V mraku je res prišel voz in na njem dvanajst studentov-roparjev. Glavar je potrkal na vrata in zaklical: »Odpri, Nežika! Mi smo, tvoji prijatelji!« Nežika se ni oglasila. Glavar je stresel vrata, stresal okna, pa kričal: »Ako ne pridemo skozi vrata, pa pridemo pod vrati.«

Roparji so začeli kopati pod pragom, in kmalu je bila luknja tolika, da je lahko zlezal človek pod prag. Prvi je šel v luknjo najmlajši — pa se ni utegnil ogledati — mahom mu je odsekala Nežika glavo in potegne truplo v hišo. Ker ni bilo nič glasu od prvega, mu hitro sledi drugi, za tem tretji, četrti... Vsem je odsekala Nežika glave. Ostal je le še glavar.

Zdelo se mu je čudno, da ni nobenega glasu od tovarišev, pa je previdno pomolil glavo pod prag — samo uhelj mu je odrobila sekira — pa je skočil nazaj in na voz in se odpeljal. Nežika je pa zadelala prag in šla v bližnjo vas. Kmalu so se zgrnili ljudje in prišli so tudi vojaki iz Ljubljane. Nežika jim je pokazala pot do gradu roparjev in tam so vojaki pobrali vse pokradeno blago in so porušili grad.

Nežika je dobila po tem toliko daril, ker je bil kraj rešen roparjev, da je postala čez noč bogata. Ni hotela biti več v službi v tako nevarnem kraju in je šla za natararico v Ljubljano. Gostilna »Pri konju« ob Koroški cesti je bila zmiraj polna gostov. Prihajal je kesneje tja tudi neki trgovec iz Ogrske, pa ni dal nikdar svoje kučme z glave — da se ne bi prehladil, je rekel. Ta trgovec je zasnubil Nežiko in ona je bila zadovoljna. Dogovorili so se za dan poroke in napravili malo pojedino pred poroko. Zvečer je spremila nevesta Nežika svojega ženina do vrat — pa se je udaril ta zaročenec ob rožanec v glavo in kučma mu je padla z glave. Grdo je pogledal Nežiko, zaklel in šel. K poroki je pa drugi dan spet prišel. Pri pojedini je bilo polno gostov, ki so hoteli videti junaško deklico, preden jo odpelje Oger. Dosti so govorili, nevesta pa je sedela le tiha in bleda.

Zakaj pa ne ješ, nevestica?« je vpraševal ženin.

»Imelaš sem hude sanje.« je rekla.

»Pa povej, kaj se ti je sanjalo,« je silil starejšina.

»Sanjalo se mi je, da sem šla v gozd k roparjem. Tam je bil glavar — veste tisti, ki mi je ušel, ko sem mu odsekala uho.«

Ženin je ob teh besedah prebledel in rekel: »Sanje so nemirne krvi spanje. Zapojmo rajši!«

Starejšina je pa branil: »Sanje pred poroko so preroške. Le povej, Nežika, kaj je bilo naprej.« In Nežika je pripovedovala: »Sanjalo se mi je, da je postal tisti glavar, ki mi je ušel, moj ženin, zato da bi me umoril in maščeval svoje tovariše.«

»Kako neumne sanje!« se je zasmelal ženin in se ozrl v vrata. »Pojdiva rajši hitro k poroki.«

Po čem si pa spoznala roparja?« je vprašal starešina in ustavljal ženina.«

»Po ušesu.« je odgovorila Nežika in vzela iz robca uhelj. »Poglejmo, če se ujema na tem ušesu!« Pa je vrgla ženinu kučmo z glave. Ženin je pa potegnil nož, svatje so se vrgli nanj — in Nežika je zmagala dvanajstega roparja. Obesili so ga na Ljubljanskem gradu.

